NORAKSTS
Lieta Nr.A420485111
A04851-11/5

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 15.jūlijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I.Juhņeviča,

piedaloties pieteicējam *R.S.* un pieteicēja pārstāvim *G.Z.*,
atbildētājas Salaspils novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Salaspils novada bāriņtiesas pārstāvei *M.O.*,
trešo personu *M.S.* un *V.S.* sevišķajai aizbildnei *M.B.*,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *R.S.* pieteikuma par Salaspils novada bāriņtiesas 2011.gada 10.marta lēmuma Nr.1-6/32 un 2011.gada 10.marta lēmuma Nr.1-6/33 atzīšanu par prettiesisku un par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atjaunotas *R.S.* aprūpes tiesības pār bērniem *M.S.* un *V.S.* (Salaspils novada bāriņtiesas 2011.gada 25.marta lēmums Nr.1-6/41).

Aprakstošā daļa

[1] 2011.gada 10.martā Salaspils novada bāriņtiesas priekšsēdētāja pieņēma vienpersonisku lēmumu Nr.1-6/32 (turpmāk – Lēmums Nr.1-6/32), ar kuru nolēma atņemt aprūpes tiesības *R.S.* pār bērniem *M.S.* un *V.S.*

Ar 2011.gada 10.marta Salaspils novada bāriņtiesas lēmumu Nr.1-6/33 (turpmāk – Lēmums Nr.1-6/33) *M.S.* un *V.S.* tika ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai.

Ar 2011.gada 25.marta Salaspils novada bāriņtiesas lēmumu Nr.1-6/41 (turpmāk – Lēmums Nr.1-6/41) tika nolemts neatjaunot atņemtās aprūpes tiesības *R.S.* pār bērniem *M.S.* un *V.S.*

[2] 2011.gada 8.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *R.S.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums par Salaspils novada bāriņtiesas (turpmāk – Bāriņtiesa) Lēmuma Nr.1-6/32, Lēmuma Nr.1-6/33 un Lēmuma Nr.1-6/41 atcelšanu.

Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Lēmums Nr.1-6/32 un Lēmums Nr.1-6/41 ir pamatoti ar Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmo un otro daļu un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 5.punktu, kuros noteikts, ka var atņemt bērna aprūpes tiesības, ja bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa pilnvērtīgu attīstību. Par bērnu aprūpes tiesību atņemšanu vecākam var lemt, ja konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vardarbību pret bērnu.

Pieteicējs uzskata, ka Bāriņtiesa nav ievērojusi Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmās un otrās daļas nosacījumus, jo nav konstatējusi apstākļus, kas liecinātu par to, ka bērnu dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājies, ka bērni atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī nav konstatējusi, ka bērnu turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņu pilnvērtīgu attīstību.

[2.2] Bāriņtiesa Lēmumā Nr.1-6/41 nav ievērojusi Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmo daļu, jo nav izvērtējusi bērnu intereses, ka viņi nevēlas tikties ar māti. Māte ir aizgājusi no ģimenes un piespiedu kārtā, izraisot konfliktus un neievērojot Rīgas rajona tiesas

2010.gada 20.septembra spriedumu lietā Nr.C33202210 noteikto saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību, vēlas tikties ar viņiem.

[2.3] Pieteicējs uzskata, ka Bāriņtiesa ir pārkāpusi Bērnu tiesību aizsardzības likuma 20.panta trešo daļu, kas nosaka, ka bērnam tiek dota iespēja tikt uzklausītam jebkādās ar viņu saistītās iztiesāšanās, administratīvajās procedūrās vai nu tieši, vai ar sava likumīgā pārstāvja vai attiecīgās institūcijas starpniecību.

Apvienoto Nāciju Organizācijas 1989.gada Bērnu tiesību konvencijas 12.pants nosaka, ka dalībvalstis nodrošina bērnam, kas spējīgs formulēt savus uzskatus, tiesības brīvi paust šos uzskatus visos jautājumos, kas skar bērnu, pie tam bērna uzskatiem tiek veltīta pienācīga uzmanība atbilstoši bērna vecumam un brieduma pakāpei. Šai nolūkā bērnam tiek dota iespēja tikt uzklausītam jebkādās ar bērnu saistītas iztiesāšanas vai administratīvās izmeklēšanas gaitā vai nu tieši, vai ar pārstāvja vai attiecīga orgāna starpniecību nacionālajās procesuālajās normās paredzētajā kārtībā. Tādējādi no minētajām tiesību normām izriet, ka lietās, kurās ir iesaistīts bērns viņš var piedalīties pats personīgi vai viņa viedoklis var tikt noskaidrots pastarpināti.

Pieņemot Lēmumu Nr.1-6/41 par aprūpes tiesību atņemšanu pieteicējam un arī Lēmumu Nr.1-6/33 par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*", bērni nav uzklausīti un noskaidrots viņu viedoklis ne tieši, ne pastarpināti, nav ņemts vērā arī bērnu viedoklis, kuru bērni iesnieguši Salaspils novada bāriņtiesā 2011.gada 7.martā par to, ka bērni nevēlas atrasties Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

Bērni ir sasnieguši 12 un 13 gadu vecumu, *M.S.* ir 14 gadi un *V.S.* ir 13 gadi. Līdz ar to bērnu viedokļa uzklausīšanas nepieciešamība tieši vai pastarpinātā veidā bija jāvērtē un viņu viedoklis bija uzklausāms un respektējams.

[2.4] Ar Rīgas rajona tiesas 2010.gada 20.septembra spriedumu lietā Nr.C33202210 tika šķirta *R.S.* laulība ar bērnu māti *S.S.* Ar tiesas spriedumu tika noteikts, ka bērni *M.S.* un *V.S.* dzīvos pie bērnu tēva, bet bērniem ar māti tiek noteiktas saskarsmes tiesības un iespēja regulāri tikties ar māti.

Bērnu māte *S.S.* ir griezusies Salaspils novada pašvaldības policijā ar iesniegumu, kurā norādīts, ka bērnu tēvs neļauj tikties mātei ar bērniem.

Šāds iesniegums neatbilst patiesībai, jo kā norāda pieteicējs, tad bērniem tiek nodrošināta tikšanās ar māti, bet bērni paši nevēlas tikties ar māti. Bērni ir vairākkārt gan psihologiem, gan Bāriņtiesai teikuši, ka nevēlas tikties ar māti.

[2.5] Attiecībā par Lēmumu Nr.1-6/33 par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" pieteicējs norāda, ka 2011.gada 21.februārī tika aicināts uz Salaspils novada bāriņtiesu uz sarunu par bērnu saskarsmes tiesībām, kurā tika uzrādīti dokumenti – */vidusskola/* psiholoģes 2011.gada 21.februāra atzinums par *V.S.* psiholoģiskās izpētes rezultātiem un konsultēšanas procesu un 2011.gada 21.februāra atzinums par *M.S.* rezultātiem un konsultēšanas procesu.

Atzinumos norādīts, ka *V.S.* un *M.S.* būtu vēlams atbalsts psihoterapijas emocionālā stāvokļa uzlabošanai un mācību grūtību samazināšanai, kā arī vairāk laika veltīt mācībām mājās, grāmatu lasīšanai.

Sarunas laikā Bāriņtiesas priekšsēdētāja vēlējās pārliecināt, ka vienīgais pareizais risinājums, lai bērniem dotu atbalsta psihoterapiju emocionālā stāvokļa uzlabošanai un mācību grūtību mazināšanā ir bērnu ievietošana Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

Pieteicējs norāda, ka uz viņu tika izdarīts emocionāls spiediens un tādējādi viņš piekrita bērnu ievietošanai Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

2011.gada 27.februārī bērni tika izņemti no Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*", jo bērni sūdzējās, ka viņi nevēlas tur vairāk atrasties un lūdza vest viņus mājās, jo tā ir vienīgā vieta kur viņi jūtas droši.

Pieteicējs uzskata, ka bērnu ievietošana Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" neatbilst bērnu interesēm un nav pamatota, jo tas neuzlabos bērnu emocionālo stāvokli. Aprūpes tiesību atņemšana ir primāri jāaplūko caur bērnu tiesībām un interesēm, jo viena no bērnu visbūtiskākajām tiesībām ir tiesība saņemt aprūpi un aizgādību no saviem bioloģiskajiem vecākiem.

Aprūpes tiesību atņemšana, ja tai neseko tiesību atjaunošana, sekmē vecāka un bērna atsvešināšanos, emocionālā un psiholoģiska kontakta zudumu, šajā gadījumā nav pamats secināt, ka aprūpes tiesību atņemšana ir notikusi bērnu interesēs, jo no lietas materiāliem ir konstatējama pozitīva attieksme pret bērnu tēvu.

[2.6] Pieteicējs uzskata, ka Bāriņtiesai, pieņemot lēmumus par aprūpes tiesību atņemšanu un ievietojot bērnus Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*", nebija pamata balstīties uz 2011.gada 21.februāra */vidusskola/* psiholoģes atzinumiem par *V.S.* un *M.S.* psiholoģiskās izpētes rezultātiem un konsultēšanās procesu. Minētajā atzinumā psiholoģe nav norādījusi, ka bērnus būtu nepieciešams ievietot krīzes centrā, bet norādījusi tikai, ka būtu vēlama atbilstoša psihoterapija bērnu emocionālā stāvokļa uzlabošanai un mācību grūtību samazināšanai. Tas nav interpretējams kā bērnu veselībai vai dzīvībai bīstamu apstākļu konstatēšana, kā rezultātā bērni ievietojami krīzes centrā.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011.gada 13.aprīļa lēmumu ierosināta administratīvā lieta un lietā trešās personas statusā atbildētājas pusē bez patstāvīgiem prasījumiem pieaicināti *M.S.* un *V.S.*

Ar minēto lēmumu Bāriņtiesai uzlikts par pienākumu *M.S.* un *V.S.* iecelt sevišķo aizbildni, kas pārstāvēs viņa intereses administratīvās lietas ietvaros tiesā.

Ar bāriņtiesas 2011.gada 21.jūnija lēmumu par *M.S.* un *V.S.* sevišķo aizbildni iecelta Salaspils novada Sociālā dienesta psiholoģe *M.B.*

[4] Tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos Salaspils novada bāriņtiesa norāda, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms, norādot turpmāk minētos argumentus.

[4.1] Bāriņtiesas uzmanības lokā *S.* ģimene nonāca saistībā ar Rīgas rajona tiesas lūgumu sniegt atzinumu laulības šķiršanas lietā.

2010.gada 20.septembrī tika izšķirta *R.S.* un *S.S.* laulība. Tiesas spriedumā tika noteikts, ka *M.S.* un *V.S.* paliek tēva ikdienas aprūpē, bet mātei tiek noteikta saskarsmes tiesības izmantošanas kārtība.

[4.2] Bāriņtiesas rīcībā ir 2010.gada 20.augusta Salaspils novada Sociālā dienesta psiholoģes atzinums, kurā norādīts, ka abi vecāki veica un veic darbības, kas varētu negatīvi iespaidot bērnu attiecības ar kādu no vecākiem – bērnu klātbūtnē izsaka tīšas un netīšas kritiskas piezīmes par otru vecāku, par otra vecāka audzināšanas paņēmieniem, pieļauj situācijas, kad bērni kļūst par aculieciniekiem vecāku strīdiem. Abiem bērniem nepieciešama atbalstoša psihoterapija emocionālā stāvokļa uzlabošanai un emocionālas vardarbības seku mazināšanai.

[4.3] Pēc vecāku lūguma, bērni uzsāka apmeklēt psihologu */vidusskola/*.

2011.gada 17.februārī Bāriņtiesā ieradās */vidusskola/* psiholoģe un sociālā dienesta darbiniece, lai informētu par to, ka *M.S.* un *V.S.* uz konsultācijām pie psihologa vairs nenāk, sekmes pasliktinājušās, mājas darbi netiek pildīti, kas liecina par tēva attieksmi pret bērniem. Psiholoģe uzskata, ka bērnu interesēs būtu tos ievietot Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*", jo bērni atrodas pastāvīgā stresā vecāku nesakārtoto attiecību dēļ.

Bāriņtiesa uzaicināja uz pārrunām abus vecākus, lai informētu par izveidojušos situāciju un rastu bērnu interesēm atbilstošu risinājumu.

2011.gada 21.februārī vecāki tika informēti par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*". *R.S.* par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" kategoriski iebilda, bet pēc ilgstošām pārrunām piekrita bērnu ievietošanai centrā.

2011.gada 23.februārī bērni tika ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

2011.gada 27.februārī *R.S.* bērnus izņēmis no centra, neinformējot par to nevienu.

2011.gada 1.martā Bāriņtiesā saņemta vēstule Nr.2/50 no „*/Nosaukums/*", kurā teikts, ka bērniem ir izveidojies vai izveidots negatīvs mātes tēls, jūtama negatīva attieksme pret māti un tēva idealizēšana. Ņemot vērā, speciālistu viedokli, bērniem būtu nepieciešama sociālā rehabilitācija institūcijā.

[4.4] Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punktu, bāriņtiesa, aizstāvot bērna personiskās intereses attiecībās ar vecākiem, aizbildņiem un citām personām, nosūta bērnu konsultācijas saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista, ja tas nepieciešams bērna interešu aizstāvībai un bērna vecāki vai aizbildnis nepiekrīt konsultācijas saņemšanai. Bāriņtiesas rīcībā ir divi psihologu atzinumi un Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" speciālistu viedoklis, ka bērniem nepieciešama rehabilitācija emocionālā stāvokļa uzlabošanai un emocionālās vardarbības saku mazināšanai. Bērnu māte piekrita bērnu ievietošanai Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*", bet bērnu tēvs kategoriski iebilda, taču pats nenodrošināja bērniem psihologa konsultācijas, bet lūdz Bāriņtiesu netraumēt bērnus līdz mācību gada beigām ar psihologu vizītēm vai kādu citu speciālistu vizītēm. Šāda *R.S.* rīcība tika vērtēta, kā bērnu interesēm neatbilstoša.

Līdz ar to 2011.gada 10.martā *R.S.* tika atņemtas bērnu aprūpes tiesības un bērni ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

[4.5] Pēc Bāriņtiesas pieprasījuma, 2011.gada 25.martā saņemta Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" speciālistu vēstule, kurā norādīts, ka *R.S.* ticies ar centra speciālistiem, bet atteicās viņu klātbūtnē tikties ar bērnu māti, uzsverot, ka tas nav nepieciešams.

No 2011.gada 11.maija klīniskā psihologa atzinuma konstatējams, ka *R.S.* spēj sniegt bērniem materiāla rakstura rūpes un gādāt par bērniem, taču situācijās, kas saistītas ar nepilngadīgo bērnu audzināšanu un viņu attiecību veidošanu ar māti, *R.S.* uzrāda nepietiekoši nobriedušu, neelastīgu, aizvainotu un uz savām personiskajām vajadzībām orientētu attieksmi un netiešā veidā ietekmējot arī bērnu viedokli izpētāmajā situācijā.

[4.6] Pamatojoties uz Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmo daļu, tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras. Savukārt Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 5.punkts nosaka, ka bāriņtiesa lemj par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākam, ja konstatēta vecāku vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vardarbību pret bērnu. Bāriņtiesa, lemjot par aprūpes tiesību atņemšanu *R.S.*, aizstāvēja bērnu tiesības saņemt viņiem nepieciešamo rehabilitāciju institūcijā, ko *R.S.* nenodrošināja, kā arī veicināja bērnu un viņu mātes saskarsmi, lēmums Nr.1-6/41 nav atceļams, jo atbilst bērnu interesēm.

[4.7] Bāriņtiesa norāda, ka 2011.gada 10.marta Lēmums Nr.1-6/33 ir izpildīts un uz doto brīdi bērni rehabilitācijas pakalpojumus institūcijā ir saņēmuši.

[5] Trešo personu *M.S.* un *V.S.* sevišķā aizbildne *M.B.* rakstveida paskaidrojumus tiesā līdz lietas izskatīšanai nav iesniegusi.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja uz tajā norādīto argumentu pamata.

Papildus pieteicējs paskaidroja, ka strīds viņa ieskatā ir izveidojies, jo bija strīds par vecāku saskarsmes tiesībām, kuru Bāriņtiesa cenšas risināt ar aprūpes tiesību atņemšanu. Bērnu viedoklis procesā nav pienācīgi uzklausīts. Bērniem, ievietojot viņus krīzes centrā un pēc tam atdodot mātei, tika nodarīta emocionāla trauma. Tādējādi bērni ir nonākuši situācijā, ka neuzticas ne bāriņtiesai, ne psihologiem. Bērnu ievietošana krīzes centrā ir uzskatāms par galēju līdzekli, kam nebija pamata. Salaspils novada pašvaldības policijas dokumenti apliecina, ka pieteicējs nav kavējis bērnu saskarsmes tiesības ar māti, bērni paši to nav vēlējušies. Pieteicējs lūdz ņemt vērā bērnu viedokli.

[7] Tiesas sēdē Bāriņtiesas pārstāve pieteikumu neatzina uz Lēmumā Nr.1-6/32, Lēmumā Nr.1-6/33, Lēmumā Nr.1-6/41 un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

Papildus Bāriņtiesas pārstāve paskaidroja, ka ne vienmēr tas, ko vēlas bērni ir izpildāms un ir atbilstošs bērnu interesēm. Ja vairāki psihologi norādīja, ka bērni cieta no emocionālās vardarbības, īpaši no tēva puses, tad rodas jautājums, vai bērni ir spējīgi izvērtēt, kas ir viņu interesēs. Bāriņtiesa vairākkārt ir runājusi un centusies pārliecināt, ka konsultācijas bērniem ir jāsaņem. Ar vienpersonisko lēmumu bērnu aprūpes tiesības tika atņemtas, jo tēvs atteicās nodrošināt bērniem drošu vidi un psiholoģisko palīdzību, tādējādi apdraudot bērnu pilnvērtīgu attīstību. Bērnu viedoklis tika izvērtēts. Pieteicējs nav gatavs risināt konfliktu ar savu bijušo dzīvesbiedri. Bāriņtiesa uzskata, ka bērni ir cietuši no emocionālās vardarbības un cieš vēl joprojām, jo vecāki savā starpā attiecības joprojām nav noregulējuši. Psihologu atzinumos ir runa par abu vecāku emocionālo vardarbību. Psihologu atzinumi liecināja par emocionālo vardarbību. Tas, ka pieteicējs bērnu klātbūtnē ir ņēmis striķi un gājis kārties, rādījis īsziņas, kā arī tas, kā pieteicējs izsakās bērnu klātbūtnē par viņu māti ir emocionālā vardarbība. Līdz ar to nav iespējams atjaunot aprūpes tiesības. Bāriņtiesa neatjaunoja aprūpes tiesības, jo pieteicējs nepildīja pienākumus, kas viņam bija jāpilda – pats neapmeklēja psihologu, lai risinātu savas problēmas, nepiekrita arī bērniem nodrošināt psihologa konsultācijas, kā arī uzskata, ka viņam nav vajadzības komunicēt ar māti.

[8] Tiesas sēdē trešās personas *M.S.* un *V.S.* sevišķais aizbildnis *M.B.* paskaidroja, ka bērnu viedokli ir uzklausījusi tikai pirms gada, kad saņēma no Bāriņtiesas pieprasījumu izvērtēt situāciju ģimenē. Pirms tiesas sēdes viņai nebija iespējams uzklausīt bērnu viedokli, jo nebija zināma viņu atrašanās vieta. Sevišķais aizbildnis paskaidroja, ka pirms gada secināja, ka bērni cieš no emocionālās vardarbības no abu vecāku puses, ka tēvs netīšam noskaņo bērnus pret māti. Bērnu viedoklis nav objektīvs, jo pirms gada bija secināts, ka bērni, izsakot viedokli, nevar paskaidrot vai pamatot to un atsaucas uz tēva viedokli. Jāņem vērā, ka viņi ir ietekmēti. No lietas materiāliem sevišķā aizbildne secina, ka pret bērniem emocionālā vardarbība turpinās.

2011.gada 22.jūnija tiesas sēdē trešās personas *M.S.* un *V.S.* izteica vēlēšanos sniegt tiesai nepastarpināti savu viedokli Tiesa uzklausīja trešo personu viedokli bez citu procesa dalībnieku klātbūtnes. *M.S.* un *V.S.* paskaidroja, ka tētis ir ļāvis tikties ar mammu, bet viņi paši nav gribējuši. Kad viņi ir gājuši uz bāriņtiesu tikties ar mammu, mamma ir viņiem pabraukusi garām. Viņi Bāriņtiesā ir iegājuši tad, kad mamma iznāca ārā. Bāriņtiesā pateikts, ka tikšanās ar mammu nebūs. Otrajā tikšanās reizē, Bāriņtiesā ir nosēdējuši kabinetā pusstundu, klusējot un skatoties viens uz otru. Viņiem nebija pārsteigums, ka vecāki šķirsies, jo bija zināms, ka mammai ir cits vīrietis. Kad tētis bija aizbraucis reisā, mamma nāca mājā ar to vīrieti un atstāja bērnus vienus. Mamma ir situsi, rāvusi aiz matiem, atņēma brālim telefonu, uz Maskavas ielas gandrīz nobrauca cilvēku. Iesniegumus Bāriņtiesai ar māsu rakstīja, jo nezināja, ko darīt un negribēja braukt uz bērnu namu. Iesniegumus nodeva tantei, lai nosūta. Tētis nav noskaņojis pret mammu. Negrib dzīvot pie mammas, bet grib dzīvot pie tēta. Lai nebūtu jābrauc mājās pie mammas, iet pie tēva māsas, vecāsmātes māsas, vai vienkārši klaiņo pa Ogri.

[9] Tiesas sēdē lieciniece *N.S.* liecināja, ka ir *R.S.* māte un bērnu vecāmāte. Bērnu attiecības ar tēvu no mazām dienām bijušas labas. Bērniem ar tēvu ir pozitīvas attiecības. Ar māti attiecības ir ļoti sliktas. Kad māte atbrauc, viņa uzreiz norāda – ja Jūs to tā nedarīsiet, es izsaukšu policiju, krīzes centru. Māte katru vakaru piezvana un piesola krīzes centru, ir atsūtījusi bērnus traumējošu īsziņu. Bērni paši saka, ka ar māti nebrauks. Ja māte nezvana, tad mājās ir miers un bērniem psihologus nevajag. Māte atbrauc pie bērniem, kad tēva nav mājās. Bērnu tēvs vairākas reizes ir teicis bērniem, ka vajag tikties ar māti. Viņš arī ir teicis, ka, ja bērniem nepatīk pie viņa, viņi var iet dzīvot pie mātes. Tagad bērni bēguļo no mātes.

Tiesas sēdē lieciniece *R.Z.* liecināja, ka ir pieteicēja māsa un bērnu tante. Bērni pie tēva dzīvo labprātīgi. Kad bija pieņemts lēmums par nosūtīšanu uz krīzes centru, *V.S.* zvanīja un teica, ka bēgšot projām. Bērni sūdzējās, ka krīzes centrā viņiem nepatīk, ka piespiež tikties ar māti. Ar brāli sazvanīja kompetentu cilvēku, jo paši nezināja ko darīt, un pieņēma lēmumu

izņemt bērnus no krīzes centra. Praktiski visu laiku pēc atgriešanās no krīzes centra, bērni neuzturas pie mātes. Pieteicējs samērā bieži saka bērniem, ka vajag tikties ar māti, it sevišķi tiesas noteiktajās dienās. Pēc pieteicēja lūguma arī viņa ir runājusi ar bērniem. Bērni atbild, ka viņi negrib tikties ar māti. Par psihologa apmeklējumiem arī lieciniece ir runājusi ar bērniem. Kad ir runa par sociālajiem pedagogiem, bāriņtiesu, psihologiem ir asa *M.S.* reakcija, viņš gandrīz ir asarās, viņš saka, ka negrib. Pieteicējs saka, ka nevar piespiest bērnus. Bērni īpaši neiekļaujas sarunās par psihologiem, viņi nevēlas par to runāt. Bērni izteikti vēlas dzīvot tikai pie tēva, kur viņi jūtas drošībā. Bāriņtiesa uz liecinieces piedāvājumu paņemt bērnus pie sevis, nevis sūtīt uz krīzes centru, nav sniegusi nekādu atbildi.

Motīvu daļa

[10] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir daļēji apmierināms.

[11] Izvērtējot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai Bāriņtiesa pamatoti atņēma un neatjaunoja bērnu aprūpes tiesības *R.S.*, kā arī, vai pamatoti Bāriņtiesa ar 2011.gada 10.marta lēmumu Nr.1-6/33 ievietoja bērnus Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*".

[12] Ar lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāk norādītos faktiskos apstākļus:

[12.1] 2010.gada 18.maijā Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *M.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 60.lapa).*

[12.2] 2010.gada 18.maijā Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *V.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 61.lapa).*

[12.3] 2010.gada 20.augustā Salaspils novada Sociālā dienesta psiholoģe *M.B.* sniegusi Bāriņtiesai atzinumu par *S.* ģimenes konsultēšanas procesu un psiholoģiskās izpētes rezultātiem *(lietas 62. – 63.lapa).*

[12.4] 2010.gada 8.novembrī Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *R.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 64.-65.lapa).*

[12.5] 2010.gada 8.novembrī Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *M.S.* un *V.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 66.-67.lapa).*

[12.6] 2010.gada 20.decembrī Bāriņtiesa veikusi telefonsarunu ar *R.S.*, par ko sagatavota dienesta atzīme *(lietas 68.lapa).*

[12.7] 2011.gada 4.februārī Bāriņtiesa nosūtījusi *R.S.* brīdinājumu Nr.1-15/256 par to, ka Bāriņtiesa vairākas reizes (04.01.2011., 17.01.2011) ir aicinājusi *R.S.* ierasties Bāriņtiesā, bet *R.S.* uz uzaicinājumiem nav atsaucies un uz pārrunām nav ieradies, kā arī Bāriņtiesas darbiniece nesekmīgi ir mēģinājusi ar *R.S.* sazināties pa mobilo tālruni. Bāriņtiesa brīdina, ka, ja *R.S.* turpinās izvairīties no vecāku pienākumu pildīšanas, Bāriņtiesa vērtēs viņa spējas turpmāk realizēt bērnu ikdienas aprūpi, atbilstoši bērna interesēm *(lietas 69.lapa).*

[12.8] 2011.gada 17.februārī Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar sociālo pedagoģi *E.T.* un */vidusskola/* psiholoģi *J.P.*, kas atspoguļotas saruna protokolā *(lietas 66.-67.lapa).*

[12.9] 2011.gada 21.februārī */vidusskola/* psiholoģe *J.P.* Bāriņtiesai sniegusi atzinumus par *V.S.* un *M.S.* psiholoģiskās izpētes rezultātiem un konsultēšanas procesu *(lietas 73.-76.lapa).*

[12.10] 2011.gada 21.februārī Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *R.S.* un *S.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā. *R.S.* un *S.S.* piekrituši bērnu ievietošanai krīzes centrā *(lietas 79.-82.lapa).*

[12.11] 2011.gada 23.februārī bērni *M.S.* un *V.S.* tiek ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" *(lietas 29. un 31.lapa).*

[12.12] 2011.gada 27.februārī *R.S.* aizved bērnus *M.S.* un *V.S.* no Vidzemes reģionālajā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" uz mājām *(lietas 29. un 31.lapa).*

[12.13] Vidzemes reģionālajā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" gadījuma vadītāja *I.P.* sniegusi noslēguma formu sociālās rehabilitācijas pakalpojumam institūcijā laika posmā no 2011.gada 23.februāra līdz 27.februārim par *M.S.* un *V.S. (lietas 34.-35.lapa).*

[12.14] 2011.gada 1.martā Vidzemes reģionālajā atbalsta centrs „*/Nosaukums/*" nosūta Bāriņtiesai vēstuli Nr.2/50 par *M.S.* un *V.S.*, kurā norādīts, ka bērniem ir izveidojies vai izveidots negatīvs mātes tēls, jūtama tēva koalīcija ar bērnu pret māti, kā arī, ka, ņemot vērā speciālistu viedokli, bērniem nepieciešama sociālā rehabilitācija *(lietas 29.lapa).*

[12.15] 2011.gada 1.martā Bāriņtiesa veikusi telefonsarunu ar *R.S.*, par ko sagatavota dienesta atzīme *(lietas 30.lapa).*

[12.16] 2011.gada 7.martā Bāriņtiesā saņemti *M.S.* un *V.S.* 2011.gada 1.marta iesniegumi *(lietas 85.-86.lapa).*

[12.17] 2011.gada 7.martā Bāriņtiesā saņemts *R.S.* iesniegums, kurā norādīts, ka *R.S.* ir izņēmis bērnus no krīzes centra, un kurā viņš lūdz bērnus līdz mācību gada beigām netraumēt ar psihologa vai kādu citu speciālistu vizītēm *(lietas 31.lapa).*

[12.18] 2011.gada 8.martā Bāriņtiesa veikusi telefonsarunu ar *R.S.*, par ko sagatavota dienesta atzīme *(lietas 32.lapa).*

[12.19] 2011.gada 9.martā Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *D.V.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā un kurā norādīts, ka 2011.gada 12.februārī ir uzsākts kriminālprocess par to, ka *R.S.* liedz *S.S.* saskarsmes tiesības ar bērniem. *(lietas 32.lapa).*

[12.20] 2011.gada 10.martā Bāriņtiesas priekšsēdētāja pieņem lēmumu Nr.1-6/32 par aprūpes tiesību atņemšanu *R.S.* pār bērniem *M.S.* un *V.S. (lietas 25.lapa).*

[12.21] 2011.gada 10.martā Bāriņtiesa pieņem lēmumu Nr.1-6/33 par bērnu *M.S.* un *V.S.* ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai *(lietas 23.-24.lapa).*

[12.22] 2011.gada 18.martā valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcija ar vēstuli Nr.1-8/484 sniegusi *R.S.* atbildi par Bāriņtiesas darbības, nosūtot bērnus uz Vidzemes reģionālo atbalsta centru „*/Nosaukums/*", izvērtēšanu *(lietas 118.-120.lapa).*

[12.23] 2011.gada 23.martā Vidzemes reģionālajā atbalsta centrs „*/Nosaukums/*" nosūta Bāriņtiesai vēstuli Nr.2/68 par *M.S.* un *V.S.*, kurā norādīts, ka bērniem ir izveidojies vai izveidots negatīvs mātes tēls, bērni ir cietuši un turpina ciest no vecāku emocionālās vardarbības, vecākiem pieaugušo līmenī nepieciešama atrisināt savas domstarpības – vienoties un saskaņot savas prasības atbilstoši bērna vajadzībām un interesēm. jūtama tēva koalīcija ar bērnu pret māti, kā arī, ka, ņemot vērā speciālistu viedokli, bērniem nepieciešama sociālā rehabilitācija *(lietas 36.lapa).*

[12.24] 2011.gada 25.martā veikts *M.S., V.S.* un *R.S.* riska novērtējums, kurā secināts, ka bērnus *M.S.* un *V.S.* nepieciešams ievietot krīzes centrā „*/Nosaukums/*", bet *R.S.* aprūpes tiesības nav atjaunojamas *(lietas 83.-84.lapa).*

[12.25] 2011.gada 25.martā Bāriņtiesā saņemts *R.S.* iesniegums, kurā sniegti paskaidrojumi Bāriņtiesas 2011.gada 25.marta sēdei un lūgts atjaunot aprūpes tiesības un atcelt Bāriņtiesas Lēmumu Nr.1-6/33 *(lietas 37.-40.lapa).*

[12.26] 2011.gada 25.martā Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *S.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 41.lapa).*

[12.27] 2011.gada 25.martā notikusi Bāriņtiesas sēde, kuras gaita atspoguļota sēdes protokolā *(lietas 87.-90.lapa).*

[12.28] 2011.gada 25.martā Bāriņtiesa pieņem lēmumu Nr.1-6/41 par aprūpes tiesību neatjaunošanu *R.S. (lietas 26.-28.lapa).*

[10.29] 2011.gada 6.aprīlī Bāriņtiesa veikusi telefonsarunu ar Vidzemes reģionālā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" gadījuma vadītāju *I.P.* par esošo situāciju ar *S.* ģimeni, par ko sagatavota dienesta atzīme *(lietas 91.lapa).*

[12.30] 2011.gada 6.maijā klīniskā psiholoģe *L.S.* sniegusi atzinumu Nr.1-4 par *R.S.* psiholoģiskās izpētes rezultātiem *(lietas 42. – 44.lapa).*

[12.31] 2011.gada 13.maijā nodibinājuma „*/Nosaukums/*" gadījuma vadītāja sniegusi noslēguma formu sociālās rehabilitācijas pakalpojumam institūcijā laika posmā no 2011.gada 10.marta līdz 6.maijam par *M.S.* un *V.S. (lietas 93.-94.lapa).*

[12.32] 2011.gada 2.jūnijā Bāriņtiesa veikusi pārrunas ar *M.S.* un *V.S.*, kas atspoguļotas sarunas protokolā *(lietas 92.lapa).*

[12.33] 2011.gada 8.jūnijā Salaspils novada Sociālais dienests vēstulē Nr.3-45/41 Bāriņtiesai secina, ka *R.S.* aprūpes tiesības pār bērniem uz doto brīdi nav atjaunojamas *(lietas 95.-96.lapa).*

[13] Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka bāriņtiesas priekšsēdētājs vienpersoniski pieņem lēmumu par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākiem, ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājas, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa pilnvērtīgu attīstību. Minētā panta piektā daļa noteic, ka vienpersonisku lēmumu izpilda nekavējoties.

Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu bāriņtiesa ne vēlāk kā 15 dienu laikā pēc vienpersoniska lēmuma pieņemšanas sasauc sēdi, lai lemtu par aprūpes tiesību atjaunošanu bērna vecākiem.

Administratīvā procesa likuma 70.panta trešā daļa noteic, ka administratīvais akts ir spēkā tik ilgi, līdz to atceļ, izpilda vai vairs nevar izpildīt sakarā ar faktisko un tiesisko apstākļu maiņu.

Ievērojot minēto un to, ka pēc Bāriņtiesas priekšsēdētājas pieņemtā Lēmuma Nr.1-6/32 par aprūpes tiesību atņemšanu Bāriņtiesa pieņēma 2011.gada 25.marta lēmumu Nr.1-6/41 par aprūpes tiesību neatjaunošanu *R.S.*, tiesa konstatē, ka Lēmums Nr.1-6/32 ir izpildīts, līdz ar to nav iespējams taisīt spriedumu par tā atcelšanu. Tādējādi tiesa var vērtēt tikai Lēmuma Nr.1-6/32 tiesiskumu.

[14] Ar Bāriņtiesas 2011.gada 10.marta lēmumu Nr.1-6/33 bērni *M.S.* un *V.S.* tika ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" (vēlāk pārdēvēts par nodibinājumu „*/Nosaukums/*") sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai. No lietas materiāliem un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem tiesa konstatē, ka nodibinājumā „*/Nosaukums/*" bērni bija ievietoti līdz 2011.gada 6.maijam.

Ievērojot minēto un Administratīvā 70.panta trešajā daļā noteikto, tiesa konstatē, ka Lēmums ir izpildīts, līdz ar to nav iespējams taisīt spriedumu par tā atcelšanu. Tādējādi tiesa var vērtēt tikai Lēmuma Nr.1-6/33 tiesiskumu.

[15] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, liecinieku liecības un izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka Lēmums Nr.1-6/32 un Lēmums Nr.1-6/33 atzīstams par tiesisku sekojošu apsvērumu dēļ.

[15.1] Bāriņtiesu likuma 23.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka bāriņtiesas priekšsēdētājs vienpersoniski pieņem lēmumu par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākiem, ja bērna dzīves apstākļu pārbaudē vai citādi atklājas, ka bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, kā arī tad, ja bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņa pilnvērtīgu attīstību.

Līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai, pieņemot Lēmumu Nr.1-6/32, bija konstatējams, ka bērni atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos, vai arī bērna turpmākā atrašanās ģimenē var apdraudēt viņu pilnvērtīgu attīstību.

[15.2] Bāriņtiesas Lēmumā Nr.1-6/32 ir norādīts, ka minētais lēmums pieņemts, lai pasargātu *M.S.* un *V.S.* no vecāku iespējamās emocionālās vardarbības, nodrošinātu bērniem drošu, nevardarbīgu vidi un sociālo rehabilitāciju institūcijā. Ja *M.S.* un *V.S.* nesaņems psiholoģisko palīdzību un sociālo rehabilitāciju, tas var apdraudēt viņu pilnvērtīgu attīstību.

No minētā lēmuma pamatojuma izriet, ka lēmums par aprūpes tiesību atņemšanu pieņemts, jo *M.S.* un *V.S.* atrašanās ģimenē, nesaņemot psiholoģisko palīdzību un sociālo

rehabilitāciju var apdraudēt bērnu pilnvērtīgu attīstību, nevis tāpēc, ka pret bērniem tēvs *R.S.* īsteno emocionālo vardarbību un bērni atrodas veselībai un dzīvībai bīstamos apstākļos.

[15.3] Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 1.panta 12.punktu emocionālā vardarbības ir bērna pašcieņas aizskaršana vai psiholoģiska ietekmēšana (draudot viņam, lamājot, pazemojot viņu vai citādi kaitējot viņa emocionālajai attīstībai). Tiesa atzīst, ka emocionālā vardarbība var izpausties arī kā bērna psiholoģiskā ietekmēšana, iesaistot vecāku strīdos, apzināti vai neapzināti radot bērnam izkropļotu priekšstatu par otru vecāku, ar savu rīcību radot bērnos bailes par turpmāko nākotni. Minētais un nesaskaņas, kas skar vecāku saskarsmes tiesības ar bērniem izmantošanas kārtību un kas tiek risinātas bērnu klātbūtnē, kā arī savlaicīga psiholoģiskās palīdzības nesaņemšana var nodarīt kaitējumu bērnu pilnvērtīgai attīstībai.

Salaspils novada Sociālās dienesta psiholoģes *M.B.* 2010.gada 20.augusta atzinumā Bāriņtiesai norādītais, ka vienreiz *R.S.* rādījis bērniem mātes „mīļākā" SMS ziņas, *R.S.* ir ņēmis striķi un gājis kārties, bet bērni ir mēģinājuši viņu apturēt, liecina par iespējamu emocionālo vardarbību pret bērniem. Minētajā atzinumā ir secināts, ka vecāki veica un veic darbības, kas varētu negatīvi iespaidot bērnu attiecības ar kādu no vecākiem, kā arī ir norādīts ieteikums, ka abiem bērniem būtu vēlama atbilstoša psihoterapija emocionālā stāvokļa uzlabošanai un emocionālās vardarbības seku mazināšanai. Līdz ar to Bāriņtiesas rīcībā bija nonākusi informācija par iespējamu vardarbību pret bērniem, kā arī speciālista ieteikums par bērnu tikšanos ar māti nodrošināšanu un psihoterapijas nepieciešamību bērniem. Tam, ka atzinums sniegts tiesvedības ietvaros, lai pieņemtu lēmumu par šķiršanos, nav būtiskas nozīmes šajā lietā, jo tas nemaina psihologa izdarītos secinājumus un ieteikumus par bērniem.

Tiesa atzīst, ka līdz 2011.gada 10.martam Bāriņtiesas veiktās pārrunas, sarakste un atzinumi (sk. šī sprieduma 12.4. -12.19.punktu) objektīvi liecina, ka bērnu vecāku starpā turpinājās strīds, kas ietekmēja bērnus. Savukārt */vidusskola/* psiholoģes *J.P.* 2011.gada 17.februārī sniegtā informācija un 21.februāra atzinumos par bērnu psiholoģiskās izpētes rezultātiem un konsultēšanas procesu (sk., šī sprieduma 12.8. un 12.9.punkts) norādītais, objektīvi liecināja, ka bērniem joprojām ir nepieciešama palīdzība, t.sk., ir izteikts speciālista ieteikums, ka ir vēlama atbilstoša psihoterapija emocionālā stāvokļa uzlabošanai.

[15.4] Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 7.pantu katram bērnam ir neatņemamas tiesības uz dzīvības un attīstības aizsardzību. Saskaņā ar minētā likuma 10.panta pirmo daļu bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 51.panta otro daļu bērnam, kurš ir vardarbības vai jebkuras citas nelikumīgas darbības upuris ir sniedzama nepieciešamā palīdzība, lai viņš atgūtu psihisko veselību. Minētā likuma 52.panta trešās daļas 2.punkts noteic, ka bērnu, kurš kļuvis par vardarbības (prettiesisku darbību) upuri, cita starpā aizliegts atstāt bez psiholoģiskas un cita veida aprūpes. Savukārt saskaņā ar minētā likuma 70.panta pirmo daļu visu bērnu tiesību aizsardzības subjektu pienākums ir jebkurā gadījumā sniegt palīdzību bērnam, kuram tā nepieciešama.

Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punkts noteic, ka bāriņtiesa, aizstāvot bērna personiskās intereses attiecībās ar vecākiem, ir tiesīga nosūtīt bērnu konsultāciju saņemšanai pie ģimenes ārsta, psihologa vai cita speciālista, ja tas nepieciešams bērna interešu aizstāvībai un bērna vecāki nepiekrīt konsultāciju saņemšanai. Bērnu tiesību aizsardzības likuma 24.panta piektā daļa noteic, ka vecāku gribas izpausmēm attiecībā uz bērnu var noteikt ierobežojumus neatkarīgi no viņu uzskatiem un reliģiskās pārliecības, ja tiek konstatēts, ka tās fiziski vai garīgi varētu kaitēt bērna turpmākajai attīstībai.

Ievērojot minētās tiesību normas un Bāriņtiesu likuma 16.un 17.pantā noteiktās bāriņtiesas tiesības un pienākumus, Bāriņtiesai, saņemot psihologu atzinumus, bija tiesības un pienākums īstenot pasākumus, lai nodrošinātu, ka bērni *M.S.* un *V.S.* tiekas ar māti, netiek emocionāli traumēti, kā arī saņem atbilstošu psiholoģisko palīdzību. Turklāt, Bāriņtiesa ir

tiesīga neatkarīgi no vecāka gribas pieņemt lēmumu par atbilstošas palīdzības nodrošināšanu bērniem, t.sk, ievietojot krīzes centrā sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai.

[15.5] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka Bāriņtiesa 2011.gada 21.februārī veikusi pārrunas ar bērnu vecākiem un piedāvājusi bērnus uz laiku ievietot krīzes centrā, lai bērni varētu saņemt psiholoģisko palīdzību un uzlabotu bērnu emocionālo stāvokli, kam bērnu vecāki, t.sk., *R.S.* ir piekritis. Līdz ar to no 2011.gada 23.februāra bērni ar vecāku piekrišanu tika ievietoti Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*". Tiesa neatzīst par pamatotu pieteicēja apsvērumu, ka pieteicējs pret savu gribu būtu piespiests piekrist bērnu ievietošanai krīzes centrā, jo no sarunas protokola tas neizriet, kā arī šādu piespiešanu neapstiprina neviens cits pierādījums lietā.

Tiesa konstatē, ka 2011.gada 27.februārī *R.S.*, neinformējot Bāriņtiesu, izņēma bērnus no Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*". 2011.gada 2.marta iesniegumā, *R.S.* informē Bāriņtiesu, ka viņam ir tiesības izlemt, vai bērni apmeklēs psihologu vai nē, un ka psihologa konsultācijas nav nepieciešamas, kā arī lūdz Bāriņtiesu bērnus netraumēt ar psihologa vai kādu citu speciālistu vizītēm. 2011.gada 1.marta telefonsarunā Bāriņtiesa ir lūgusi *R.S.* nedēļas laikā iesniegt informāciju, kādu citu psihologu bērni apmeklēs. 2011.gada 8.marta telefonsarunā *R.S.* nenosauc nevienu konkrētu psihologu, kuru bērni apmeklēs, norāda, ka ir konsultējies ar psihologu (to neidentificējot), kā arī norāda, ka bērni ir veseli, viņiem psiholoģiska palīdzība nav nepieciešama.

Tiesa atzīst, ka no šādas *R.S.* rīcības un sniegtā viedokļa, ir secināms, ka bērna tēvs *R.S.* uzskatīja, ka bērniem *M.S.* un *V.S.* nav nepieciešama psiholoģiskā palīdzība, ka viņš neveiks nekādas darbības, lai tāda tiktu sniegta, kā arī nesadarbosies ar Bāriņtiesu un nepieļaus Bāriņtiesas iesaistīšanos šādas palīdzības sniegšanā.

Ņemot vērā, ka *R.S.* nav nepieciešamās izglītības pilnvērtīgai bērnu psiholoģiskās stāvokļa un palīdzības nepieciešamības izvērtēšanai, kā arī *R.S.* Bāriņtiesai nav minējis konkrētu psihologu, ar kuru ir konsultējies, kā arī tiesā nav iesniedzis materiālus, kas apstiprinātu, ka konkrētajā brīdī kāds cits psihologs ir atzinis, ka bērniem šāda psiholoģiskā palīdzība nav bijusi nepieciešama, tiesa atzīst, ka *R.S.* viedoklis nav pamatots.

Savukārt Bāriņtiesas rīcībā esošie psihologu atzinumi, kā arī Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" 2011.gada 1.marta vēstulē minētais apliecina speciālistu viedokli par palīdzības nepieciešamību bērniem.

Ņemot vērā šādu bērna tēva rīcību un Bāriņtiesas rīcībā esošo speciālistu atzinumus, tiesa atzīst, ka šādā situācijā Bāriņtiesai nebija iespējama turpmāka sadarbība ar bērnu tēvu *R.S.* un nebija iespējams novērst bērnu attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, bērniem paliekot ģimenē. Līdz ar to Bāriņtiesas priekšsēdētāja Lēmumā Nr.1-6/32 pamatoti ir secinājusi, ka, atrodoties tēva aprūpē, bērni nesaņems nepieciešamo psiholoģisko palīdzību un sociālo rehabilitāciju, un tas var apdraudēt viņu pilnvērtīgu attīstību.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Bāriņtiesas priekšsēdētājas Lēmums Nr.1-6/32 par aprūpes tiesību atņemšanu *R.S.* pār bērniem *M.S.* un *V.S.* ir atzīstams par pamatotu un tiesisku.

[15.6] Tiesa neatzīst par pamatotu pieteicēja apsvērumu, ka Bāriņtiesa nav uzklausījusi bērnu viedokli, jo Bērnu viedoklis ir atspoguļots */vidusskola/* psiholoģes *J.P.* 21.februāra atzinumos. Tāpat 2011.gada 21.februārī Bāriņtiesā pirms piekrišanas došanas bērnu ievietošanai krīzes centrā, *R.S.* un *S.S.* bija dots laiks pārrunām ar bērniem un kā bērnu vecāki viņi pārstāvēja bērnu intereses. Turklāt Bāriņtiesa 2011.gada 7.martā bija saņēmusi *M.S.* un *V.S.* 2011.gada 1.marta iesniegumus, kuros tieši pausts viņu viedoklis. Līdz ar to bērnu viedoklis ir uzklausīts.

[15.7] Vienlaikus tiesa atzīmē, ka pēc psihologa *M.B.* atzinumu saņemšanas Bāriņtiesa bērnus *M.S.* un *V.S.* uzreiz nešķīra no ģimenes un nepieņēma lēmumu par aprūpes tiesību atņemšanu *R.S.*, bet risināja jautājumu ar vecākiem, kas liecina, ka saņemtā informācija par iespējamu vardarbību pret bērniem neliecināja, ka bērnu palikšana ģimenē tieši apdraudēja bērnu dzīvību un veselību.

Arī Bāriņtiesas Lēmumā Nr.1-6/32 nav norādīts neviens konkrēts fakts, kas liecinātu, ka 2011.gada 10.martā Bāriņtiesas rīcībā ir informācija par pēdējā laikā bijušu, esošu vai iespējamu pieteicēja vardarbību pret bērniem, kas apdraud bērnu dzīvību vai veselību, lai būtu nepieciešama tūlītēja bērnu šķiršana no tēva sakarā ar tēva vardarbību pret bērniem.

[15.8] Tiesa konstatē, ka Lēmumā Nr.1-6/33 norādīts, ka minētais lēmums par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai ir pieņemts, pamatojoties uz Bāriņtiesu likuma 18.panta 3.punktu un Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmo daļu un 24.panta piekto daļu, jo nepieciešama bērnu emocionālā stāvokļa uzlabošana. Lēmums pamatots ar psihologu atzinumiem un iepriekš minēto *R.S.* rīcību un iebildumiem par psihologu konsultāciju nepieciešamību bērniem.

Ņemot vērā šī sprieduma 15.5.punktā tiesas konstatēto par Bāriņtiesas kompetenci lemt par bērnu ievietošanu krīzes centrā, kā arī Bāriņtiesas rīcībā esošajiem psihologu atzinumiem, tiesa atzīst Bāriņtiesas Lēmumu Nr.1-6/33 par tiesisku. Ņemot vērā, ka vienlaikus ar šī lēmuma pieņemšanu *R.S.* tika atņemtas bērnu aprūpes tiesības, ka bērni vairākkārt skaidri ir izteikuši viedokli par nevēlēšanos tikties ar māti (no kā var secināt nevēlēšanos dzīvot pie mātes), kā arī to, ka Vidzemes reģionālā atbalsta centrs „*/Nosaukums/*" var nodrošināt bērniem psihologu konsultācijas un sociālo rehabilitāciju, tiesa atzīst Bāriņtiesas lēmumu par bērnu ievietošanu Vidzemes reģionālajā atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" par atbilstošu mērķa sasniegšanā.

[16] Tiesa konstatē, ka Pieteicējs pieteikumu tiesā ir iesniedzis par Bāriņtiesas 2011.gada 25.marta Bāriņtiesas Lēmuma Nr.1-6/41 par aprūpes tiesību neatjaunošanu *R.S.* atcelšanu.

Bāriņtiesu likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka bāriņtiesa ne vēlāk kā 15 dienu laikā pēc vienpersoniska lēmuma pieņemšanas sasauc sēdi, lai lemtu par aprūpes tiesību atjaunošanu bērna vecākiem. Tādējādi saskaņā ar tiesību normām, lai atjaunotu aprūpes tiesības pār bērniem, ir jāpieņem personai labvēlīgs lēmums par aprūpes tiesību atjaunošanu.

Kā izriet no administratīvo tiesu prakses, atteikums ir negatīvs administratīvs akts, kas neko nemaina personas tiesiskajā stāvoklī un tam nav turpinošas iedarbības. Līdz ar to, nav iespējams runāt par atteikuma kā tāda spēka zaudēšanu vai atcelšanu. Atceļot atteikumu, personas tiesiskajā stāvoklī nekas nemainās. Tāpēc arī atteikuma gadījumā pieteikuma priekšmets tiesā ir labvēlīga administratīvā akta izdošana *(skat. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 3.marta spriedumu lietā SKA-34/2007).*

No minētā izriet, ka atteikumu kā negatīvu aktu nav iespējams atcelt, bet jāvērtē, vai iespējama labvēlīga administratīvā akta izdošana.

Izskatāmajā gadījumā Lēmuma Nr.1-6/41 atcelšanai nav būtiskas nozīmes. Ievērojot Bāriņtiesu likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktā noteikto, tad šī lēmuma atcelšana nedotu likuma normām atbilstošu rezultātu. Līdz ar to tiesai pieteicēja pieteikums ir jāvērtē kā lūgums lemt par pienākuma uzlikšanu Bāriņtiesai izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru tiktu atjaunotas pieteicējam aprūpes tiesības pār bērniem *M.S.* un *V.S.*

Lai uzliktu Bāriņtiesai pienākumu izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 22.panta otro daļu ir jāpārbauda, vai bērna aprūpes tiesību atņemšanas iemesli ir zuduši un ir jākonstatē, vai nav konstatējami citi likumā noteiktie iemesli, kas ir par pamatu aprūpes tiesību atņemšanai.

Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, liecinieku liecības un izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka Lēmums Nr.1-6/41 neatjaunot atņemtās aprūpes tiesības *R.S.* pār bērniem *M.S.* un *V.S.* nav atzīstams par pamatotu un tiesisku sekojošu apsvērumu dēļ.

[16.1] Saskaņā ar Bāriņtiesu likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu bāriņtiesai ne vēlāk kā 15 dienu laikā pēc vienpersoniska lēmuma pieņemšanas jālemj par aprūpes tiesību atjaunošanu bērna vecākiem.

Saskaņā ar Civillikuma 203.panta pirmo daļu bērna aprūpes tiesības vecākam tiek atņemtas, ja bāriņtiesa atzīst, ka:

1) ir faktiski šķēršļi, kas liedz vecākam iespēju aprūpēt bērnu;

2) bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāka vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ);

3) vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību;

4) vecāks ir devis piekrišanu bērna adopcijai;

5) konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu.

Minētā panta trešā daļa noteic, ka atņemtās aprūpes tiesības vecākam atjauno, kad bāriņtiesa atzīst, ka vairs nepastāv šī panta pirmajā daļā minētie apstākļi.

Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmajā daļā noteikti tādi paši pamati lemšanai par bērna aprūpes tiesību atņemšanu vecākam kā Civillikumā. Savukārt Bāriņtiesu likuma 22.panta otrajā dāļā noteikts, ka bāriņtiesa lemj par bērna aprūpes tiesību atjaunošanu, ja bērna aprūpes tiesību atņemšanas iemesli ir zuduši.

Līdz ar to no minētajām tiesību normām izriet, ka, lai atjaunotu bērna aprūpes tiesības, vispirms jākonstatē, ka ir zuduši bērna aprūpes tiesību atņemšanas iemesli.

[16.2] Bāriņtiesas Lēmums Nr.1-6/41 pamatots uz Civillikuma 203.panta pirmās daļas 3.punktu (vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību) un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 5.punktu (konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu).

[16.3] Kā tika konstatēts šī sprieduma 15.punktā no Bāriņtiesas priekšsēdētājas vienpersoniskā Lēmuma Nr.1-6/32 pamatojuma izriet, ka lēmums par aprūpes tiesību atņemšanu pieņemts, jo *M.S.* un *V.S.* atrašanās ģimenē, nesaņemot psiholoģisko palīdzību un sociālo rehabilitāciju, var apdraudēt bērnu pilnvērtīgu attīstību. Tas pēc būtības atbilst Civillikuma 203.panta pirmās daļas 3.punktam un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 3.punktam. Vienpersoniskā lēmuma par aprūpes tiesību atņemšanas pamats nebija bērnu tēva *R.S.* vardarbība pret bērniem, proti, Civillikuma 203.panta pirmās daļas 5.punkts un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 5.punkts.

[16.4] Ievērojot minēto, tiesa vispirms vērtē, vai joprojām bērni, atrodoties tēva *R.S.* aprūpē, nesaņems psiholoģisko palīdzību un sociālo rehabilitāciju un tādējādi tiks apdraudēta bērnu pilnvērtīga attīstība.

Bāriņtiesas Lēmumā Nr.1-6/41 ir norādīts, ka aprūpes atņemšanas iemesli ir zuduši daļēji. *R.S.* ir piekritis, ka bērniem ir nepieciešamas psihologa konsultācijas un droša vide, taču turpina uzskatīt, ka bērnu emocionālā stāvokļa pasliktināšanās ir saistīta tikai ar mātes negatīvo ietekmi uz bērniem. *R.S.* apšauba Salaspils novada Sociālā dienesta psiholoģes *M.B.* un */vidusskola/* psiholoģes *J.P.* kompetenci, nesadarbojas ar atbalsta centra „*/Nosaukums/*" speciālistiem, kā arī turpina noliegt savu vainu bērnu noskaņošanā pret māti, nepildot Rīgas rajona tiesas spriedumā noteikto saskarsmes tiesību izmantošanas kārtību mātei ar bērniem. Bez tam *R.S.* lūgums atcelt bāriņtiesas lēmumu par bērnu ievietošanu atbalsta centrā „*/Nosaukums/*" liecina par to, ka *R.S.* vai nu nevēlas vai nespēj izprast iemeslus, kuru dēļ bērni tika ievietoti institūcijā sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanai.

Tiesa secina, ka Bāriņtiesa ir konstatējusi, ka *R.S.* ir piekritis, ka bērniem ir nepieciešamas psihologa konsultācijas. *R.S.* paskaidrojumi, kas atspoguļoti *R.S.* 2011.gada 25.marta iesniegumā Bāriņtiesai un Bāriņtiesas 2011.gada 25.marta sēdes protokolā, liecina, ka *R.S.* ir gatavas nodrošināt bērniem psihologu konsultācijas. Tiesa secina, ka Bāriņtiesas lēmumā norādītais, ka daļā ir zuduši aprūpes atņemšanas iemesli, attiecas tieši uz šo apstākli par psiholoģiskās palīdzības nodrošināšanu bērniem. Bāriņtiesas Lēmumā Nr.1-6/41 un materiālos, uz kuriem ir balstīts Lēmums Nr.1-6/41, kā arī no lietas materiāliem, tiesa nekonstatē nevienu objektīvu pamatojumu, kas liecinātu, ka pastāv pamatotas šaubas, ka,

atjaunojot aprūpes tiesības, *R.S.* nenodrošinās psiholoģisko palīdzību bērniem vai nesadarbosies ar Bāriņtiesu tās nodrošināšanā.

Tiesa uzskata, ka tas, ka *R.S.* ir cits viedoklis par bērnu emocionālā stāvokļa pasliktināšanās iemesliem, savu vainu notikušajā un konkrētu psihologu kompetenci, objektīvi neliecina, ka bērniem, atrodoties tēva aprūpē, psiholoģiskā palīdzība netiks nodrošināta. Turklāt aprūpes tiesību atņemšana un bērna šķiršana no ģimenes ir galējais līdzeklis, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot ģimenē. Līdz ar to, secinot, ka bērna tēvs apšauba konkrētu psihologu kompetenci, Bāriņtiesai primāri ir jāpalīdz risināt jautājums par citu psihologu piesaistīšanas iespējām. Aprūpes tiesību atjaunošana neizslēdz palīdzības sniegšanu ģimenei, lai nodrošinātu bērnam labvēlīgus attīstības apstākļus.

Ievērojot iepriekš minēto, tiesa secina, ka ir zuduši apstākļi, kas bija par pamatu *R.S.* atņemt bērnu aprūpes tiesības ar Lēmumu Nr.1-6/32.

[16.5] Bāriņtiesas Lēmums Nr.1-6/41 ir pamatots arī uz Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmās daļas 5.punktu, ka konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu.

Izvērtējot Lēmumu Nr.1-6/41 tiesa konstatē, ka tajā nav norādīts neviens konkrēts apsvērums, kas pamatots ar pierādījumiem, kas liecinātu par pēdējā laikā bijušu, esošu vai iespējamu tēva vardarbību *R.S.* pret bērniem, kas apdraud bērnu dzīvību vai veselību un kas būtu par pamatu aprūpes tiesību neatjaunošanai *R.S.* pār bērniem. Bāriņtiesas 2011.gada 25.marta riska novērtējumā par *M.S.* un *V.S.* norādīts, ka ir augsts emocionālā kaitējuma pakāpes risks, konstatēta emocionālā vardarbība, taču nav norādīts nekāds faktisko apstākļu izvērtējums, no kā izdarīts šāds secinājums.

Tiesa konstatē, ka arī */vidusskola/* psiholoģes *J.P.* 21.februāra atzinumos un Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" 2011.gada 1.marta vēstulē nav norādes uz kādu konkrētu faktu, kas objektīvi liecinātu par *R.S.* iespējamo emocionālo vardarbību pret bērniem. Vidzemes reģionālā atbalsta centra „*/Nosaukums/*" noslēguma formās par sociālās rehabilitācijas pakalpojumu saņemšanu institūcijā no 23.februāra līdz 27.februārim, kā arī 2011.gada 23.marta vēstulē ir norādīts, ka bērniem ir izveidojies vai izveidots negatīvs mātes tēls un ka vecāki nedrīkst iesaistīt bērnus vecāku savstarpējo attiecību risināšanā, jo, turpinoties emocionālajai vardarbībai, var veidoties neatgriezeniskas sekas bērnu personībā. Taču tas pats par sevi neliecina par iespējamu tēva emocionālo vardarbību, jo nav konstatēts, ka tieši tēva ietekmē bērniem ir izveidots negatīvs mātes tēls, kā arī, ka tieši tēvs joprojām iesaista bērnus savstarpējo attiecību risināšanā ar māti.

Tiesas sēdē bērni *M.S.* un *V.S.* izteica vēlēšanos tieši paust savu viedokli. Ņemot vērā, ka *M.S.* ir 14 gadi un *V.S.* ir 13 gadi un ka bērni viedokli pauda un uz tiesas jautājumiem atbildēja labprātīgi un argumentēti, tiesa uzskata, ka bērnu sniegtie paskaidrojumi lietā ir respektējami un vērā ņemami. Bērni paskaidroja, ka tēvs viņus nav noskaņojis pret māti un neliedz tikties ar māti. Ņemot vērā, ka bērni pēc savas iniciatīvas atstāstīja gadījumus, kad viņuprāt māte ir slikti izturējusies pret viņiem, šo gadījumu būtību, kā arī liecinieku liecībām, tiesas ieskatā ir liela ticamība, ka mātes negatīvais tēls un nevēlēšanās tikties ar māti ir izveidojies bērniem pašiem minēto gadījumu rezultātā, nevis to ir izveidojis tēvs.

Tiesas ieskatā arī tas, ka bērnu tēvam *R.S.* ir savs un no Bāriņtiesas vai psihologiem atšķirīgs viedoklis par bērnu emocionālā stāvokļa pasliktināšanās iemesliem un nepieciešamību ievietot bērnus institūcijā sociālās rehabilitācijas saņemšanai, kā arī noteiktu psihologu kompetenci un nepieciešamību pašam apmeklēt psihologu, neliecina par emocionālo vardarbību pret bērniem.

Strīdi bērnu klātbūtnē un emocionālās vardarbības risks var pastāvēt pat vislabvēlīgākajās ģimenēs, tomēr būtiski ir ņemt vērā riska iespējamības pakāpi. Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā nav objektīva pamata emocionālās vardarbības riska pakāpi vērtēt kā tādu, kas varētu nopietni apdraudēt bērna dzīvību, veselību vai attīstību, lai būtu tiesisks pamats atņemt bērnu aprūpes tiesības.

[16.6] Tiesa konstatē, ka bērni iespējams netieši tiek iesaistīti vecāku strīdos, kuru pamatā ir saskarsmes tiesību īstenošana. Strīds par saskarsmes tiesību īstenošanu risināms vispārējās jurisdikcijas tiesā, jo šādu domstarpību risināšana neietilpst bāriņtiesas kompetencē. Vecāku savstarpējās nesaskaņas un strīdi nav risināmi tādā veidā, ka vienam no vecākiem tiek atņemtas bērna aprūpes tiesības. Līdz ar to nav arī pamata, vērtējot aprūpes tiesību atjaunošanas pamatotību, vērtēt, vai *R.S.* ir nodrošinājis bērnu un mātes saskarsmes tiesības.

Nav arī pieļaujams strīdus, kas izriet no saskarsmes tiesībām, risināt administratīvā procesa ietvaros, jo tādā veidā pārklājas gan administratīvās tiesas un vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetence, gan tiesas un bāriņtiesas pilnvaras un funkcijas, un nolēmumu izpilde vienā no procesiem varētu būt neiespējama.

[16.7] Saskaņā ar Civillikuma 177.panta ceturto daļu aprūpe ir bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam). Proti, liedzot vecākam bērna aprūpes tiesības, vecākam tiek liegtas iepriekš minētās darbības bērna uzturēšanā.

Saskaņā ar ANO Bērnu tiesību konvencijas 3.pantu visās darbībās, kas saistītas ar bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai privātas sociālās nodrošināšanas institūcijas, tiesas (..), primārajam apsvērumam ir jābūt bērna vislabākajām interesēm. Bērnu aprūpes tiesību atņemšanas un atjaunošanas lietās bērna vislabāko interešu nodrošināšana ir īpaši aktuāla.

ANO Bērnu tiesību konvencijas pamatā, gan arī no Civillikuma izriet, ka bērna vislabākās intereses ir būt kopā ar saviem vecākiem. Saskaņā ar Civillikuma 181.panta pirmo daļu bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem. Civillikuma 181.panta otrajā daļa noteikts, ka katram vecākam ir pienākums un tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu. Šis noteikums piemērojams arī tad, ja bērns šķirts no viena vai no abiem vecākiem. Savukārt Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26.panta pirmā daļa noteic, ka ģimene ir dabiska bērna attīstības un augšanas vide, un katram bērnam ir neatņemamas tiesības uzaugt ģimenē. Valsts un pašvaldība atbalsta ģimeni, it īpaši daudzbērnu ģimeni, un sniedz tai palīdzību.

No minētajām tiesību normām secināms, ka aprūpes tiesības atņemamas vecākiem tikai īpašos, ļoti nopietnos gadījumos. Tas ir galējais līdzeklis, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot ģimenē, jo katram bērnam ir tiesības, lai viņam būtu vecāki, un tikai īpašos gadījumos un pastāvot objektīvam iemeslam vecākiem ir atņemamas aprūpes tiesības.

Tiesa, ņemot vērā spriedumā konstatētos apstākļus, atzīst, ka Bāriņtiesa nav konstatējusi, kā arī no lietas materiāliem nav konstatējams, ka pastāvētu tādi apstākļi, kas ir par pamatu aprūpes tiesību neatjaunošanai saskaņā ar Civillikuma 203.panta pirmo un trešo daļu un Bāriņtiesu likuma 22.panta pirmo un otro daļu. Ievērojot minēto, *R.S.* atjaunojamas aprūpes tiesības pār bērniem *M.S.* un *V.S.*

[17] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmajai daļai, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētājas par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tiesa konstatē, ka par pieteikumu par lietas ierosināšanu Administratīvajā rajona tiesā ir samaksāta valsts nodevu 20 latu apmērā *(lietas 8.lapa)*.

Ņemot vērā, ka pieteicēja pieteikums ir daļēji apmierināts, tad no atbildētājas par labu pieteicējam ir piespriežama samaksātā valsts nodeva.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, 246.-251.pantu, 254.panta otro daļu un 289. -291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt *R.S.* pieteikumu par Salaspils novada bāriņtiesas 2011.gada 10.marta lēmuma Nr.1-6/32 un 2011.gada 10.marta lēmuma Nr.1-6/33 atzīšanu par prettiesisku;

apmierināt *R.S.* pieteikumu par administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atjaunotas aprūpes tiesības pār bērniem *M.S.* un *V.S.*

Uzdot Salaspils novada bāriņtiesai divu nedēļu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas, izdot administratīvo aktu aprūpes tiesību atjaunošanu *R.S.* (*/personas kods/*) pār bērniem *M.S.* (*/personas kods/*) un *V.S.* (*/personas kods/*).

Uzlikt pienākumu Salaspils novada pašvaldībai atlīdzināt *R.S.* viņa samaksāto valsts nodevu Ls 20 (divdesmit lati) apmērā

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* I.Juhņeviča

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Juhņeviča
Rīgā, 2011.gada 15.jūlijā.